

dyrene, trak Huderne af dem og lod Kroppene ligge. Siden den Tid er Rensdyrenes Antal svundet meget betydeligt ind, der er vist meget faa tilbage. De komme om Sommeren ned til Kysten, til de Græsgange, der findes der, men hvad de leve af om Vinteren, havde man længe ikke rigtig Klarhed over. At tænke paa Rensdyrdrift med Rensdyr som Husdyr, hvortil der altsaa skal skaffes Føde om Vinteren, anser jeg for en fuldstændig Umulighed. Det er jo muligt, at jeg tager fejl, men jeg kan ikke tænke mig, hvor man skal finde det Stof, af hvilket Dyrene skulde leve om Vinteren. Det maatte hentes henede fra, det kunde maaske ske, men ellers ved jeg ikke noget, Dyrene kunde faa at leve af.

Jeg kan saaledes ikke dele forskellige ærede Medlemmers Haab om, at man kan skaffe Grønlænderne andre Næringsveje end den, Naturen anviser dem. Jeg tror, det vilde være fordelagtigt for Grønlænderne, for vort Land, for vor Statskasse, om man lagde Vægt paa det, som Rink havde i Sinde, nemlig at bevare det nationale Erhverv, styrke og hjælpe Grønlænderne til at hjælpe sig selv og vedligeholde den Følelse af gensidig Forpligtelse, som havde eksisteret hos dem, inden Egede og Europæerne grebe ind. De havde den Gang en Rettergang, som var Idealet af en Rettergang: de kom sammen ved Møder, og i Digt og Prosa stode de ædlest Mænd frem og haanede den Mand, der havde forset sig mod de nedarvede Skikke, og han gik beskæmmet bort og blev et bedre Menneske efter den Tid. Det var al den Straf, de havde. De holdt Hævd over deres nedarvede Skikke i Kraft af deres Overtro eller deres religiøse Forestillinger, hvad man vil kalde det. De vise Mænd imellem dem hed Angekokker, og paa Forsamlingerne meddelte disse, hvad de af Guderne havde erfaret, at der skulde gøres og være Ret. Den Gang Angekokkernes Indflydelse og Magt af de kristne Missionærer blev tilintetgjort, forfaldt ogsaa Agtelsen for de nedarvede Skikke, og det er dette Forfald i Forbindelse med Fristelserne, den grønlandske Handel har sat frem for dem, der har foraarsaget Tilbagegangen. Men, som sagt: man maa levende anerkende, at Befolkningen bestaar endnu, og den synes jo endog i de senere Aar at være i Fremgang. Jeg fastholder, at uden at Grønlænderne kunne ernære sig som Jægerfolk saaledes, som Naturen tilbyder dem det, ville de i Længden ikke kunne eksistere, og Kysten deroppe vilde ikke

være værd at bebo af andre end Eskimoerne. Det er interessant for os at komme derop og leve deroppe, jeg elsker Folket og Naturen i Grønland saaledes, som jeg erindrer det, og jeg har fundet, at alle, der have været deroppe, have haft samme Følelse. Men leve og eksistere, fødes og dø i Grønland kan kun Jægerfolk gøre, kun Eskimoer. Gaa vi hen og affolk Kysten, forsvinder der en Del Mennesker og nogle beboede Pladser, og videnskabelige Ekspeditioner vilde have Vanskelighed ved at finde den Støtte, de hidtil have fundet. Forliste Hvalfangere vilde dø paa de øde Kyster, medens Eskimoerne i Aarhundreder ere komme baade videnskabelige Ekspeditioner og havarerede Søfolk til Hjælp.

At det Erhverv, jeg omtalte, ikke er saa ganske ringe, har den ærede Ordfører oplyst os om. Det hele Tal af Erhververe i Grønland er 2,000 Familie-fædre, og deres Jagtudbytte har givet den danske Statskasse i Aarens Løb — der er blevet sagt 3½ Mill. Kr., men det har vist været langt mere. Dertil komme saa alle de Ejendomme, den grønlandske Handel har, som det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Knudsen) omtalte, af Skibe og andre Ting baade henede og deroppe. Det er jo Grønlændernes Gerning, der har skabt det hele, og det er en meget betydelig Værdi, disse 2,000 Forsørgere have kunnet skaffe ved deres Arbejde, og endda ere vistnok mange af dem ikke Fangere længere. Foruden disse Millioner, som ere gaaede ind i Statskassen, og ere opsparede, maa vi ogsaa regne, at de af vore egne Folk, der leve og eksistere der, faa hele deres Gerning betalt af Grønlænderne. Dersom Grønlænderne selv førte deres Skibe, dersom de selv vare Handelsmænd, kom det jo Grønlænderne selv til gode, men det er vore Landsmænd, vore Folk, som ernæres herved, bortset fra, hvad der indbetales i Statskassen, og bortset fra de Værdier, der paa forskellige Maader skabes der. Naar det ærede Medlem for Frederiksberg (Ellinger) siger, at de ingen Skat betale, kan man jo nok sige, at det er ganske rigtigt, at de ikke betale Skat, men hvorfra komme alle de Værdier? De komme jo ved Overskuddet af Handelen, og Handelen kan kun bestaa ved at give dem saa lave Priser for deres Varer, at der fremkommer det Overskud, som kan skabe alt det, som er skabt, og det maa dog ogsaa kaldes en Slags Skat.

Det høje Ting vil tilgive mig, at jeg paa Grund af den højtærede Ordførers